

Vore dages fascister og fortidens!

En kommentar, der knytter sig til begrebet d. 9 april, 1940.

Efterkrigstidens hyggelige politiske modsætningsforhold – perfekt formuleret af Egon Olsen (Ove Sprogø) i utallige scener i Olsenbandefilmene, med sig selv som sat op over for ”i elendige hundehoveder, sprælleskidere, socialdemokrater og slatpissere” – er i de senere år blevet mindre forsonlige, mere uhyggelige.

De sociale konflikter og det moderne samfunds indre spændinger har antaget monstrøse former, uanset om de præsenteres sådan eller tager sig sådan ud. Det er simpelt hen blevet mere uhyggeligt at være vidne til det moderne samfund. Og det minder om fortiden.

Store dele af dansk presse havde svært ved at holde armen nede, dengang Hitler overtog magten og begyndte at skabe resultater i mellemkrigstidens Tyskland.

På den måde udviklede nazi-tyskland sig, tog sig ud og blev præsenteret som intet mindre end den højere nødvendighed, udviklingen, i mellemkrigstidens Europa. Tyskland havde sine allierede over alt på kontinentet. Fascisterne sad ved magten i Spanien og Italien og store dele af den herskende orden var de facto på fascismens side.

Danmark orienterede sig hverken mere eller mindre mentalt tilbagelænet, dovent eller pragmatisk end tyskerne selv, og blev ved med at gøre det, ind til nazismen omkring 1943 begyndte at ligne en klar tabersag. Så blev danskerne også nødt til at revurdere samarbejdspolitikken.

At det var samarbejdspolitikkerne, der efter krigen var med til at dømme, herunder dødsdømme, stikkere og andre medløbere, ja det vidner om hyklernes, medløbermentalitetens, patetiske form for overlevelsedygtighed.

Nogle var måske mere helhjertet på udviklingens side lige fra begyndelsen, imens andre nølede, var mere passive og kun ufrivilligt med, eller også var de rent faktisk imod, fx fordi de som jøder, socialdemokrater, kommunister, homoseksuelle, ikke bare var udråbt (af udviklingen) som en forhindring for udviklingen, men ufrivilligt forfulgt af fascisterne, og dermed nødtvunget blevet aktiv del i konflikten med nazismen.

Overmagten satte sig på billedet på udviklingen bl.a. i form af fortællingen om [de bedst egnede](#), naturens selektive mekanisme, udviklingslæren, markedsmekanismen, socialdarwinismen i nazistisk udformning, det inkarnerede udtryk for alle tiders typiske udgave af en semifeudal essensmysticisme, den rendyrkede liberalisme, de privilegerede markedsfundamentalisters naturforståelse, selvforståelse, billedet på mekanismen, selv samme mekanik som vi også finder bag vore dages udgave af en institutionalisering af en europæisk monetaristisk union.

Når man ser på dansk højrepresses funktion bag fremmaningen, italesættelsen, af billedet på ekstremiteterne dengang såvel som i dag, ja så giver det én en ualmindelig klam fornemmelse.

Den lille søde modstandsavis, dagbladet *Information*, deltager med folk som Georg Metz i italesættelsen af venstrefløjens kritik af det store europæiske monster. Alt, hvad der ligner kritik af monsteret, tjener pr. definition den ondskab, som EU i den gamle venstrefløjs optik skulle være garantien imod!

Umiddelbart så får man lyst til at kaste det fra sig og lukke computeren, men det er nok ikke denne første inklination, som man bør adlyde. Det ville være det samme som at overgive sig til selv samme form for mental dovenskab, som den der havde en endog meget stor del af skylden for de ulykker, som det lykkedes den daværende form for socialdarwinisme, nazisme, at kaste verden ud i.

Pressen tillader ikke megen reel kritik af EU, selvkritik. Den lever af at sælge de mest salgbare former for selvbeskrivelse til den stinkende neoliberale og socialdarwinistiske højrefløj og alle de andre, som det er lykkedes at få til at bøje sig for udviklingen, nødvendigheden. Den overlever på det, og lovpriser bl.a. også derfor markedsmekanismen. Skulle man have lidt tvivl i forhold til markedet, ja så kaster man bare spørgsmålet ud på markedet: Er der nogen, der køber budskabet om at markedet ikke har ret? Nå ikke! Ergo; markedet har ret. Andre budskaber, end det der stiltiende bygger på, at markedet altid har ret, sælger ikke. Således ophæves genstanden for tvivl, markedet, den anklagede, til position af at være både dommer og anklaget i processen, og vi alle er som altid både bøddel og offer for udviklingen, herre og slave af tiden (uskyldige såvel som skyldige).

Dansk politik var i optakten til besættelsen mere positivt stemt i forhold til Hitlers projekt, og under alle omstændigheder alment pragmatisk i tilgangen til det marcherende Tyskland. Man bøjede sig for de frembrusende, udviklingen, overmagten.

Beskæftigelsessituationen der nede i Tyskland var da også imponerende, lige som den er i dag, hvor den ikke har været højere siden den store genforening og genfødsel af Tysklands enhed.

De højreradikale skribenter er i dag ellevilde med det store europæiske projekt. De skriger op om, at succes for den ene på markedets betingelser under alle omstændigheder er udtryk for udviklingen, den højere nødvendighed, og dermed i sidste ende også befordrende for de sande almeninteresser, som de ellers benægter af hensyn til sine individuelle særinteresser.

Stik imod bedre vidende orienterer man sig mod udviklingen, som om den ikke kunne være anderledes. På den måde undskylder man sin magtudøvelse, med afmagtens argument, undskylder sin herrementalitet med henvisning til det faktum at enhver kan fortolkes som slaven af sin egen overmagt.

Socialdemokraterne har med opbakningen til den europæiske finanspagt nedlagt sig selv, vedtaget noget af det mest asociale og udemokratiske af en paneuropæisk finanspolitik, som er set. John M. Keynes, 60 års socialt ansvarlig penge- og finanspolitik, er forfatningsmæssigt lagt i graven på europæiske plan under højtidelige lovprisninger og opbakning fra Thorning og Vestager, der hverken vil eller kan gøre nogen forskel længere, efter som de for længst er sunket ned til at være det europæiske bureaukratis og dansk presses forlængede arm.

Som vi lærte af Jørgen Flint Petersens og Ole Steffensens film, "Din nabos søn", fra Schlütter-æraens begyndelse, så lærer den ydmygede at elske sin herre; Når først identiteten er blevet smadret, og herren har tilbudt erstatningen herfor, med opfordringen til at underordne sig herren, blive dennes underdanige tjener, så er syntesen skabt; offer og bøddel i en og samme proces.

Samtlige medier med opposition jubler i sit stille sind, imens man er travlt optaget af at italesætte den faktuelte kulsorte regering som kontraktbryder, svag og alt for rød. Regeringen tjener sin herre, dansk presse. Og til sidst elsker den også pressen, for den latterlige position som den aller nådigst har fået tildelt.

I sidste uge (skriver vi her d.4/4 2012) demonstrerede flere millioner spaniere for at vise deres modstand mod den almindelige sparepolitik. Den nyligt tiltrådte spanske højre-regering har sat gigantiske spareprogrammer i værk, bl.a. under henvisning til den højere nødvendighed og under trusler om, at alternativet til besparelser på de offentlige budgetter er, at Spanien sættes under administration af den europæiske kommission, centralbankens og den internationale monetære fonds teknokrater, på samme måde som man har set det ske i Grækenland og Italien.

De sociale spændinger er allerede gigantiske i Europa og dømt til at vokse, ind til hele lortet revner igen.

Det ligger i den førte politik, tilbedelsen af de såkaldte frie markeds mekanismer, der konstant får kunstig hjælp til at trække vejret fra det offentlige i form af uændede lånefaciliteter fra den europæiske centralbank og direkte støtte fra staternes finanskasser i form af et utal af bankpakker (her til lands har vi 4 af slagsen, og danner forbillede for resten af unionen).

Tysk økonomi boomer på bekostning af de lande, der ikke kan klare sig på markedet. Og spareplanerne, som de presses igennem oppe fra og ned i det institutionaliserede monetaristiske projekt, gør kun spændingerne større, dvs. forskellen mellem taber og vinder tager til som følge af selv strukturen i udviklingen.

Succes for den ene på markedets betingelser er alle andres ulykke og i sidste ende fører den rendyrkede form for markedsfundamentalisme, socialdarwinisme og neoliberal politik, til alles totale nedtur.

Det ved vi af bitter erfaring, men agerer som om vi ikke gjorde. Den lille søde modstandsavis er ingen undtagelse.